נ י צ ו ץ

עוד לא אבדה תקותנו!

בטאון מרכז ההסתדרות הציונית האחידה
ש ל
שארית הפליטה
בגרמניה
וההנהגה הראשית
ש ל
„נוער חלוצי מאוחד"
(„ג ח מ")

מ י נ כ ן
ב' כסלו התש"ו
א' חנוכה
30—XI—1945
5 (50)
שנה ששית
*
דו־שבועון

חנוכה התש'ו

חג החנוכה התש'ו — חג החנוכה הראשון לצאתנו מהשעבוד הגרמני, משנצלה שארית פליטה עלובה מכנפי השעבוד של אירופה הפשיסטית. ואם בשעה שהרכנו את ראשינו תחת עול השמד הפיסי והרוחני, שיטש לנו חג החנוכה מקור לא אכזב לאמונה בנצח קיום עם ישראל והגביר בקרבנו את אותו העוז ואומץ־הרוח להמשיך במלחמה על אף היותנו מיעוט דל, הרי על אחת כמה וכמה צריכים אנו לחשל את שורותינו בחג החנוכה, ראשון זה לאחר ה„גאולה".

תקופת המכבים מורה לנו, שלא היטלר היה ראשון, שקם להשמיד את אומתנו. ודברי יסי מלחמות החשמונאים הוכיחו לנו ברור, שלא היה הבדל יסודי בין אנטיוכס אפיפנס ואדולף היטלר. לא אחת בדברי יסי עמנו קמו משחיתים לחכריז גזרות־שמד, ולא אחת התנגשנו בנחשול איבה ענקי שכזה ורצון לשמד רוחני וגופני. האנטישמיות, שהגיעה לשיא התפתחותה ביסי השלטון הנצי, גם היא שרשיה נעוצים באותם הגורמים להתנגשות הסטורית רבת גורל של יסי המכבים, אלא שלשמד הדתי והלאומי נוספה גם ההכרתה הפיסית, שהגיעה לשיאה ברצח המאורגן לפי שיטה מדעית לכל פרטיה.

המלחמה, שגבורינו המכבים נלחמו, היתה רבת־גונים. זו היתה מלחמה פוליטית, מלחמה תרבותית, מלחמה דתית גם מלחמה סוציאלית = תרבותית. מלחמה פוליטית עבור שחרור יהודה, עבור חדוש המדינה העברית, עבור עצמאות יהודה. מלחמה תרבותית עבור יחוד תרבות ישראל בעולם, מלחמה נגד השמד. מלחמה דתית לדת האומה המהווה חלק מעצם מהותו הלאומית של עם ישראל.

המכבים נצחו לרוחב כל החזית. גדול היה מחנה האויבים מבחוץ ומבפנים. רב מדהים השתער על מתי־המספר, שהציגו בפסנת הרי יהודה את גם המרד. אך העם הבין את יחודו בעולם, לא סמך על כחות החוץ, התמצא באפן נכון והבין את גודל הסכנה הכרוכה בהתיוונות. הוא הבין, שאחרי מאה שנים של התבוללות „בסבר פנים יפות" נכנע לתקופה מכריעה עבור קיומו.

הכרזה מלחמת היאבקות על קיומו של עם ישראל. וקול המורדים קרא לנוער ברחבי הארץ. עשרות ומאות הפכו לאלפים ורבבות. העם כולו מרד. כולו נלחם ונצח! נצחון זה נחל בלי כל בעלי ברית, בלי תנאים אסטרטגיים מובהקים, אלא מתוך קנאות, עקשנות ורצון. לא הכריע הכוח הפיסי והכמותי, אלא האיכות. ולא חנם נאמר: „גם גדול היה שם".

גם למלחמתנו יש פנים שונות. בראש וראשונה היא קוות פוליטית לעצמאות, מלחמה תרבותית לשם קיום יהדותנו ומלחמה סוציאלית־תרבותית לקראת הרגנרציה והפרודוקטיביזציה של חיי אומתנו אחרי אלפים שנות גלות. גם לפנינו רחוקה היא הדרך וגם אנו נאבקים במאבק עם עולם אכזר, המתנקש בקיומנו והרוצה בשמדנו הלאומי. לפנינו ואחורנו אבני־נגף מרובים, ובחזיתנו הפנימית הטמיעה וההתבוללות, האמנסיפציה הבורגנית בפחיות ו„גאולת העמים" וכו'. ועל אף כל אלה, ועל אף בדידותנו בעולם מלא השונאים והמתנגדים, את מלחמתנו זו נמשיך.

רבות ושונות דרכי היאבקותנו זו; אך דבר אחד למדנו ברור בחנוכה התש"ן, דבר שהערבים והאנגלים הבינו זה מכבר, ועובדה אחת חשלה ואחדה אותנו ערב חנוכה התש"ן. נוכחנו פעם נוספת, כי היאבקותנו לעצמאות תוכרע תוך היאבקות לפתיחת שערי ארץ ישראל. הערבים והאנגלים הבינו ברור, כי העליה והמשך „מפעל ובנין" בממדים שלפני המלחמה הנוכחית יביאו במשך זמן קצר בין כך ובין כך להתגשמות העצמאות העברית בצורה מדינית זו או אחרת (דבר, שלדאבוננו, עדין לא מובן לכל אחד ואחד מתוכנו). ומתוך כך לכדה הצהרת בווין את ה„מכסימליסטים" ואת ה„מינימליסטים" בתוכנו והצילה את שלמות לוחמי הרעיון הציוני.

חג חנוכה ראשון זה אחרי השחרור מוצא אותנו בהיאבקות גורלית להגשמת הציונות ולהמשך הקיום של עם ישראל. ובחג חנוכה זה הננו קוראים פעם נוספת לאיחוד כל חכוחות הקונסטרוקטיביים בשעת הכרעה זו.

נאזר נא את כל כוחותינו ונקוה, שכפי שמלחמת יהודה המכבי הוכתרה בנצחון, וכפי שתוצאת מלחמתו היתה תקומת יהודה עצמאית משוחררת, כן תגמר גם מלחמתנו בהקמת המולדת העצמאית והמדינה העברית בארץ־ישראל.

ע־י.

B1075

הגם אתה, ברוטוס!

רבים עמדו על דמנו, אבל שדמנו בכנף אנגליה יהא, זו הפתעה לנו. אבל מאידך ניסא זה משמש לנו ראיה נוספת, כי הדרך האחת המובילה אלי פתרון בעית קיומנו — היא מדינה עברית.

מאר סמפטומטיים לגו הם הסברין של המיניסטר לענייני חוץ מ׳ר בווין. כמה מן הסרקזם המסווה ו„לועג לרש״ יש בכל דבריו. ודעו לכם, שזהו שליח ממשלת פועלים, לוחמי מלחמת היושר. לפתע פתאום הוא בא ומברין, כי למדינה עברית לא התחיבה אנגליה אפילו בהצהרת בלפור. היא התחיבה רק לבנות בית־לאומי. ומה זה בית־לאומי לפי תפיסתו של מר בווין? גניה, שזה בית בלי קולוניות גדולות ועשירות. גניה, שזה בית בעל שטח מצומצם, שאינו ביחס ישר לגודל המוניה של האומה, אבל בטח אין זו זרת אדמה או מעוט בתוך המונים, שהם אינם אדיבים יותר מאנגליה גופא. ואם על אדיבותה של אנגליה אפשר לסמוך, על אדיבותם של אחינו בני ישמעאל על אחת כמה וכמה.

בית־פרושו בטחון. כל עוד נהיה מעוט בארץ, לא יהיה לנו הבטחון ונהיה צפויים לכל מיני סכנות. באם יש לו לאדם העוז הפנימי — לבוא אחרי כל מה שעבר עלינו ולהציע לנו, כי נמשיך לבנות את חיינו לפי אותם היסודות תרקובים, שעליהם נבנו עד היום, הרי יש בזה מן הרשע.

נתתם לכלות את המליונים והטובים שבנו? וכי לא חזיתם מראש, שאירופה זקוקה לנו?... ומענין מיהו זה המדבר מתוך גרונה של ממשלת אנגליה ומציע לאדם, שיקים את קברו ויבחר לו מיתה יפה, לאחר שנצל בדרך נס. כי רק הנס עמד לנו: לא בנללנו נחפזתם לסיים את המלחמה, ולו היתה המלחמה נמשכת עוד חדשים מספר, היינו נספים. בטח לא היתים מצטערים על כך, אבל מכיון שנצלנו לא נאבד את עצמנו לדעת. לא נהגר לארצות אחרות, כפי שמציע המיניסטר. לא נדוד מגלות לגלות. ולאלו ארצות הוא מכוון, לאנגליה? לזו בטח לא, כי אנגליה לא נותנת להתאזרח אפילו לפליטי גרמניה, לבחורים צעירים שנתגיסו בצבאה ויצאו לחזית. יואיל נא, כבוד המיניסטר, להודיע, מי היא הארץ, שמשתוקקת להגירת המונים יהודית? אנו זוכרים עוד יפה את מעשה אוויון. בה דפקתם, אביזני הרחמים והיושר, על דלתי זרים, שיפתחו לנו וכל אחד סגר שעריו הוא. אולי עלינו להגר לקאירה, או להאחז בטריפולים, ששמה יהודים נרצחים גם כיום? ומאים המיניסטר, ואף קים תיכף את איומו, כי שום כפיה בכוח לא תועיל לפתרון חבעיה. באם אנו מניבים בכל האמצעים, חרי לחיות אנו רוצים ומאומתי בודק אדם באמצעים לכשבאים עליו להרגו? אבל אתם למה אתם נלחמים?

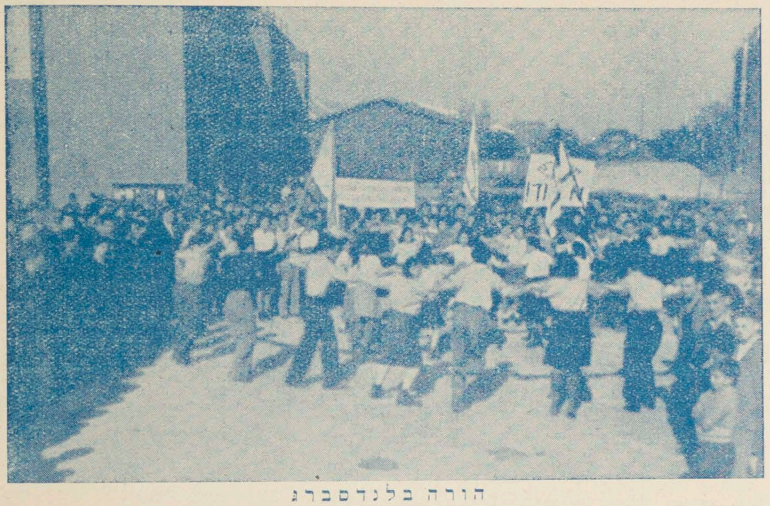

צלום קאריש

הורה בלנדסברג

כמה רשע דרוש, בכדי להציע לזולת אבוד עצמו לדעת, אחרי שנצל בדרך פלא מכליה, שעשתה שמות במליונים. בא המיניסטר לענייני חוץ ומבכה את הערבים, שקפחו את זכותם, בביכול, בשעת עבוד ההצהרה. ומי כמוהו יודע, כמה מן הצבעות יש בזה. וכי אינו יודע, שלערבים יש שטחים ענקיים מאין יושב; וכי אינו יודע, שערבי ארץ־ישראל עלו מעלה הודות לבנין שהיהודים בנו ולא בעקב תמיכתה של אנגליה. וכי הוא אינו יודע, כי כל פרשת הקפוח אין לה רגלים. את גורל שאריות הפליטה אינו מבכה, הוא בא לריב את ריב הערבים המקופחים, בכדי שלא יעמיסו עליהם את עול פתרון בעית היהודים. יגיד נא לנו, כבוד המיניסטר, מהו העול שאנו שמים בכלל על מישהו, בפתרנו את בעיתנו? כמה אומות כבשנו והשמדנום, כמה שטחים גזלנו מאדמתם, כמה עמים שעבדנו, כמה ערים החרבנו, כמה אוצרות גזלנו מהזולת?

אנו הפכנו סלע למקור חיים, הפרנו את השממה והוכחנו, שבכדי ליצור תנאי קיום, אין האדם מחויב להשמיד את הזולת ולתפס את מקומו. אנו מרגישים בכל רמ״ח אברינו, כי אין לנו קיום בלי הארץ; וכי אנגליה יכולה להחליט, כי עלינו לעבור מן העולם? המערער על זכות קיום הזולת, על זכות קיומו הוא מערער. מי זה יוכיח, שדמו של מישהו סמוק מדמנו? ולפתע פתאום נהפך כבוד חמיניסטר לאב רחמאי ומעיו לאירופה. אי אפשי לה לאירופה בלי יהודים. היהודים הם חומר קונסטרוקטיבי, עליהם לעזור להקים הרמות אירופה. באם אנו חומר אנושי קונסטרוקטיבי, למה זה בכלל אין אנו נרתעים מפני חכוח, כי זהו גם כן ענין יחסי. אין כוח מחלט. הגה חשב חיטלר, כי כוחו מספיק לו בכדי לשעבד את העולם כולו. הרגישו בני אדם בסכנה שיש בזה והרי נוצר כוח יותר גדול, שנלחם במתנקש לחפש העמים ונצחו. אנגליה, לא לעולם חוסן. כוח הוא דבר יחסי — הצדק הוא מחלט ויסודו מושכל ראשון לצדק — זכות־התקיום לכל אומה!

אנגליה, נקטת בכל האמצעים בכדי לחסל את חציונות על העם העברי. הנך מקימה נגדנו את העם הערבי, משתדלת לפלג את העם העברי בדעה, שחציונים הם, כביכול, הסיעה הקטנה חרוצה לכוף על העם היהודי גאולה, שאינו רוצה בה. לא נכחד: יש יהודים, שאינם ציונים גם כיום, כפי שיש אצלכם אנשים, שמאבדים את עצמם לדעת, אבל זה לא מעלה ולא מוריד כלפי רצון התקיום של האומה. אנו יודעים האחת: באם יהודי הוא האיש, אינו יכול להתנגד לציונות. ובאם הוא אינו רוצה בקיום האומה, הרי אינו יהודי. וכל יהודי יודע, שאין קיום לעם ישראל בגולה. אנגליה, את עמדת דום מול קברי קדושינו וכיום חנך שופכת את דמם של אלו, שהיטלר לא הספיק לחסלם. את שופכת את דמו של חישוב ודמו — דמנו, ומלחמתם — מלחמתנו, כי לנו הם נלחמים. הם נלחמים על הכליה ואת באה ומכלה בהם ובנו כאחד. היטלר אמר: היהדות לא תזכה לפורים „ב". נבואתו לא נתקימה, זכינו לו. ובטח נזכה, שיבוא היום ותתחרטי מתוך בושה על התעללך בנו.

אב־שמחוני

שנים שבקשו לפתר בעיה

משהמציאו את פצצת האטום באו מלאכי השרת לפני כסא כבודו ודמעותיהם נושרות ומציפות את הדום רגליו.

רבון העולמים, אמרו, מעשי ידיך טובעים בדם, כליה יורדת לעולם. צו על השלום. חציץ הקב"ה הצצה אחת כלפי מטה, והנה גרמניה איים, ושועלים מתהלכים בה. והרשע, ימח שמו, עג סביבו עוגה בברלין הבירה והנו עומד בטרדנו.

יצאה בת קול מהשמים: „רשע, לא אהפך בגללך את העולם לתהו ובהו". מיד נכנסה בו רוח שטות, עמד ואבד עצמו לדעת. ומשרתיו בקודש שרפו את גופתו, בל תמצאנה יד אויב ותתעלל בה. ותעל גבלתו בלהב. וגדולה היתה הטומאה ולא תמר העשן ויצנח מטה מטה.

משירד השלום לעולם ופרשת הדמים נסתימה, באו אומות העולם אלי שארית הפליטה, שרידי תאי הגזים, שרידי כב־

עמד וטען: עשרת רבוא יעלו!

והאנגלים עומדים ובוכים. בוכים ומועניים. אוי לי מיצרי ואוי לי מיוצרי הלא שתי האומות חביבות עלי. לבי דואב לישראל ויוצא לישמעאל. הולכים אנו ומוסיפים לזה, הרי אנו מקפחים זכותו של זה ואנה אנו באים?

ושארית הפליטה מתפללת באפר ודופקת עלי שערי ציון וירושלים הסגורים במנעולים שבעה וקלנסים שומרים עליהם. ומדת הצדק והדין בוכיות בקרן זוית. נמלכה המלכות ותשלח מלאכים אל אותו רשע, שבקש לפתר את שאלת היהודים וזכותו לא עמדה לו. תרוּ אחר גבלתו ומצאו, שאפרה חלך ונתפזר לכל פנות הארץ ונשמתו עורכה גלות. שמעו מאחורי הפרגוד, כי נשמת אותו רשע כל ימיו נתאותה לבוא לאותה ארץ שכלה מוקפת ימים, נמצאת כיום באותה ארץ

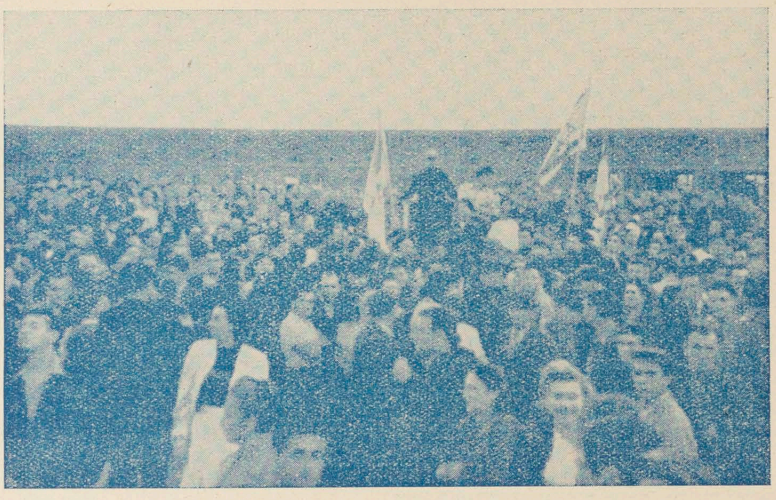

צילום קאדיש

יו"ר המרכז ח' ד. טרגר מברך את ד. בן־גוריון בעת ביקורו בלונדסברג.

שונים וכליון, גפפום וחבקום. היו בוכים ואומרים: „אללי לנו שראינוכם ככך, אוי לנו מקלוגנו, בטה נצדק לפניכם?" היו מתהלכים עמהם, בוכים ומחלקים להם כל מיני מאכל ומשקה. הלכו עד שבאו לקמרקטאין ומחנות הגונים, חושיבום בהם וקלנסיהם שומרים עליהם, בל יאונה להם רע; ואין יוצא ואין בא.

ובמחנה מאכילים אותם קמעא, קמעא, בל תתנפח בטנם. ושארית הפליטה מעלה גידים ומקרימה עור; וכל לבב דורש לציון וירושלים. ורצים יצאו מטעם המלכות לחקר את פי השרידים: היכן פניהם מועדות. והם פה אחד: לירושלים. ותגיע השמועה לאזני המלכות ותכריז, כי קצרה ידה לפתח שערי ציון וירושלים. ושארית הפליטה מתפללת באפר ורוצה לקרוע גזר דין, נחתם בספר שחור. היא עומדה ובוכיה: וכי כך יאה לנו וכי כה יעלה לנו. עומדה המלכות ובוכיה אף היא: לבי לבי עליכם, עלובים ולבי לערבים, שהנם כך וכך רבבות ויש להם ארצות גדולות ונרחבות ושטחים גדולים ושומטים מאין יושב, אבל גדול החשש, שמא תדחקנה רגליהם, וצר להם המקום לעתיד לבוא. עמדו ובכו, עד שבא נשיא ארצות הברית והתחיל טוען: „עלובים אלו מה יהא עליהם? שוב אין ארץ קולטת אותם. בארצי היו כך וכך אלפים, שנלו מאדמתם בשעת חרום. ועליהם לשוב לקנם. ומעשה בתינוק שנולד בטהרה לאבות, שישבו במחנות ההסגר שבארצי ואין הארץ קולטת אותו".

ועומדה בקרן זוית מאחורי שערי בית הסנהדרין. קפצו עליה ואמרו.

מה עוללת לנו? וכי מעט לנו ותשאירי לנו לאנחות שארית פליטה. התחיל במצוה אומרים לו: גמור. צאי וכלי בהם! ותהא הנאה להם והנאה לעולם.

אמרה להם: בקשתי לעקר את הכל, אבל אי אפשי. מן השמים עכבו.

אמרו לה: מה יעלה לשארית הפליטה?

אמרה להם: הכניסום לארץ ותאכלם, כי היא אוכלת את יושביה.

אמרו לה: ישמעאל אינו נותן.

אמרה להם: פזרום בין הגויים.

אמרו לה: אין שום גוי וארץ קולטים אותם.

אמרה להם: ישבו בארצי ויגורו בה. יבנו להם בתים ובני עמי רואים, הורגים בהם ונוטלים את נשמתם על ממונם.

אמרו לה: אי אפשר בכך, דעתם אינה נוחה מזה. משלקו, דעתם הולכת ונעשית יותר שפויה עליהם.

אמרה להם: בנו בתי גו וכבשונים, אולי תעמד לכם זכותכם, בגלל השלום שהבאתם לעולם, והיו הללו נשרפים ונושעים ואתם נפטרים ונושעים.

אמרו לה: תנוח דעתך, שהנחת את דעתנו.

י. ד. שינזון

איחוד חלוצי או איחוד ימין

(להתלבטויות תנועת האיחוד בקרב שארית-הפליטה).

כבר דברנו באחד מאמרינו הקודמים („אחדות חלוצית או אחדות שמאל" — המערכת) על דבר רבוי ההתלבטויות והגלגולים של תנועת האיחוד בקרב שארית-הפליטה. בארנו את הגורמים הפנימיים, שהביאו לידי אותה התנובה נגד המכניזציה והדיפרנציאציה המופרזת. ראינו איך שלאור כבשני-האש ותאי-הגזים נתמזמז ההבדלים בין מפורדי השכבות והמפלגות לשעבר; נוכחנו בתהליך הפאופריזציה והפרולטריזציה של שארית הפליטה במשך הטלחמה הנוכחית וגוכחנו גם בהשפעת שיתוף הפעולה והגורל במשך שש שנות החרום האחרונות לקראת פעולה מאוחדת אחרי צאתנו לחפש. הבחנו בין שני כיוונים בתנועת האיחוד: בין אחדות חלוצית, אחדות החפצה לכלל את כל הכוחות החלוציים הקונסטרוקטיביים, כדי להגשים את אחדות העבודה והעם האמיתיות בעת בנין המולדת מבין אחדות שמאל, החפצה לאחד רק את החלקים השמאליים בקרב הפועלים-החלוצים, כדי להבטיח בראש וראשונה את זכויותיו הראשוניות של מעמד הפועלים. ועמדנו גם על שאלת הנשמת האחדות הזאת במסגרת החלוץ האחיד, ומתוך כך גם על ערכי החינוך היסודיים, כגון עבודה, חלוציות, אקטיוויזם, שתוף, עזרה הדדית ושיווי-זכויות.

אולם בדרך התלבטויות תנועת האיחוד נוצר בארצות שונות מעין איחוד ימין, איחוד שראה מתפקידו לאחד בראש וראשונה את מפלגות ותנועות הנוער האזרחיות לשעבר. באפן שכזה נוצר למשל עוד לפני חמלחמה „הגוש הלאומי" (התאחדות הצ"כ, המזרחי והמדינתיים) במדינות המזרח.

ואם גם כל הסימפאות של איחוד ממין כזה הן סימפאות איחוד כולל וליכוד כל כוחות האומה, הרי בתוך יש איזה חשש ואיזה פחד דוקא מפני עטור התוך של האומה הגבנית, מפני נושא ההתחדשות והבנין — מפני צבור הפועלים ומפני הנוער העובד, מפני מגשימי החלוציות האמיתיים. וחששות אלה, המונעים עבור שיתוף הכוחות החלוציים ב„איחוד", גורמים לחתהוות מסגרת אחידה ועצמית של הצ"כ א', ב', הנוער הציוני א' וב', מדינתיים, מזרחי ועוד.

מה הם (למראית עין) היסודות העיקריים, המפלים בין איחוד ימין ובין אחדות חלוצית?

בראש וראשונה, הפחד מפני הסוציאליזם, הפחד מפני אותה מלה קסומה. לכאורה, הרי לכל עקרונות ההתיישבות העובדת והבנין הסוציאליסטי יש הסכמה מלאה; עדין לא ערערו על חיי שיתוף, חלוציות, בכורה לחקלאות, עזרה הדדית, קואופרציה, הלאמת הקרקע. אין מהם שום התנגדות לכל הפעולה החלוצית, אך יראים הם את השם בלבד כשטן. כאלו יש בזה אך ורק איזה דבר מזכיר נשכחות ויטים עברו. בכל ווכוח תנסה לברר להם, שחלוציות, עבודה וקיבוציות הם מושגים הכוללים את הסוציאליזם ושהם אפילו עוד יותר מזה. תברר להם, שאת דרכם הם בתור חלוצים [מגשימים בחזית העבודה לא רק מפני רצונם החפשי, אלא גם מפני הכרח חמרי. מסכימים הם ליסודות סוציאליים צודקים, הנובעים מהמוסר היהודי, מסכימים הם לחידוש צורת חיי החברה על יסודות שיתוף ועזרה הדדית, אך למעשה היראה מפני ה„שם" עתה בכיוונם. אין בקרבם הערכה אוביקטיבית של כלל ציבור הפועלים בתור נושא ההתחדשות והנשמה הלאומית, אין הערכת מפעל-הבנין של כלל העובדים, המאורגנים בהסתדרות הכללית. בכל נשקף מעין פחד מפני קפוח זכויות החלוצים הלא סוציאליסטיים. מובן, שאין מתחשבים עם הרוב המכריע של התנועה החלוצית במחנה הסוציאליסטי ואין התמצאות גם בפוליטיקה הבין-לאומית.

עיקר שני של הוכוח: חלוץ אחיד הסתדרותי או חלוץ אחיד סוכנותי. יש התנגדות עצומה לאפיטרופסות של הסתדרות העובדים הכללית על התנועה החלוצית ודרישה לחלוץ סוכנותי. מובן, כמו בכל תנועות האיחוד, מכירים בדרישת הסתדרות עובדים כללית אחידה ודורשים את איחוד כל חפועלים בהסתדרות. אך מצד שני אין בוטחים בהסתדרות המשמשת גושא ההגשמה בבנין הארץ בתור אפיטרופוס של הנוער החלוצי, המתחנך לקראת הגשמה בעבודת הבנין ובמקום זה באה דרישה להשגחה סוכנותית, היינו, לחינוך חלוצי כולל ע"י המוסד העליון, המשמש את „המדינה בדרך". וגם כשאתה מוצא את המוצא וכשהתנועת החלוצית מקושרת ומחוה חלק ההסתדרות הציונית, הסרה למשמעת הסוכנות, עדין אין נעגים לך בפה מלא.

עיקר שלישי: שלילת ההכשרה המעורבת. אין צרך בהכשרה מעורבת, המשמשת אחד היסודות של החלוץ האחיד. וכאן אין פועלים יותר שום ארגומנטים רעיוניים, אלא דאגה פוליטית מטש לגורל של קיבוץ זה או אחר, שבתנאים אלה או אחרים נוצר בארץ זו או אחרת.

ומזבן, שלאמיתו של דבר פועלים כאן בעיקר גורמים אחרים, שאינם נתנים לווכוח אידאולוגי. יותר מכל פועלים כאן חשבונות פוליטיים מסויימים של פרטים או גופים מסויימים, הרואים את האינטרסים שלהם ממעל לאינטרסים של תנועת האיחוד החלוצי הכוללת. ומתוך כך נובע החשש על קפוח של סיעה זו או אחרת. מתוך כך חפצה סיעה זו או אחרת להבטיח לעצמה רב בקונסטלציה של תנועת האיחוד, כדי להגשים את האיחוד לפי רצונה. ומתוך שאיפה זו לאיחוד מתרחש, שמוותרים גם על הצורך בהסתדרות ציונית אחת ועל הסתדרות עובדים אחת. מתוך שלילת הפירוד אין מכירים בערכים, שנוצרו כבר במשך הזמן [כתוצאת פעולה משותפת, אלא להפך.

כבר הגיעה השעה פעם אחת לצאת מכל ההתלבטויות אל דרך המלך!

ברגעים מכריעים אלה עבור גורל האומה, עבור הגשמת הרעיון הציוני נסיר נא מעלינו כל מחיצות מלאכותיות, נסיר מעלינו את קליפת הלוקלפטריוטיזמום ונתאחד לקראת הפעולה המשותפת. אין אנו יותר יוצאי-פולין, יוצאי-ליטא או יוצאי-אונגריה; כולנו יהודים וגורל אחד לנו. אין תנועתנו קשורה בחורבות מרכז גלותי זה או אחר. מטרה אחת לעבודתנו, לתנועת האיחוד החלוצי האמיתי והיא — הגשמת בנין מולדתנו והגשמת המדינה העברית בארץ-ישראל.

בן-צבי

במלאות שנתיים למותו האכזרי של מנהיג הנוער העברי וחוזה תנועת האיחוד,

ד"ר חיים נחמן שאפירא

ב-8-XII-1943, שארית הפליטה של הקיבוץ חליטאי החרב מתיחדת באבלה.

צ ב י.

ומה הלאה?

לרבים מאתנו היתה הודעת שר החיצון הבריטי כמכת מוות כמעט.

אם כי, זה כמה שבועות התהלכו שמועות, שגם ממשלת הפועלים עומדת להפתיע את העולם, בתתה את חלקה היא בהשמדת המוני היהודים (כמובן, לא ע"י תנורי-שרפה, חלילה, ולא על ידי תאי גזים, אך גם גויעה ארוכה גויעה היא ואין ספק הלא, כי סנגורת שערי א"י פרושה למעשה גויעה ממושכת, אולי אפילו לא כל-כך ממושכת), למרות, איפוא, שזה שבועות מספר התכוננו לקבלת הידיעה המרה-ההיתימו אותנו הבשורות האחרונות. יותר מתוכנם הפתיע הציניזם שבדברי מיסטר בוין — ציניזם שאין לו כמעט את לדוגמא ואם מעט היו לנו דברים בפרלמנט—הרי באה הודעתו בפני העתונאים והוציאה מלב כל ספק בדבר מדת האכזריות והבגידה—להן מסוגל אותו מנהיג פועלים, בהפכו לשליט בארצו ו„בעל-בית" באימפריה שלו. זו הפעם השלישית עומדת מפלגת העבודה בראש השלטון בבריטניה. וזו הפעם השנית מפירה היא את התחייבויותיה כלפי החלשים שבירידיה הנאמנים. את המכה הנוראה ביותר עד ה„ספר הלבן" האחרון קבלה הציונות מידי הלורד פאספילד, שאף הוא פרסם בשנת 1930 „ספר לבן" משלו. התנופה, שבהרמת הנרתן על מפעלנו, היתה כבר אז מיוחדת במינה. כמעט מיסוד ה„תיכנון" היה בתכנית פאס-פילד לחיסול הציונות; מין תכנית טוטלית לחיסול תקות-החיים היחידה לעם היהודי.

אך לורד פאספילד כרע-נפל ורק שמו נשאר לדראון בתולדות העם היהודי. ספרו הלבן נעלם מהחיים בכוח העולים היהודים, שעלו ברבבותיהם בשנות העליה הגדולה 1932—1936, רבבות העולים, עשרות המושבות, שכונותיהן החדשות של תל-אביב, ירושלים וחיפה, החקלאות והתעשיה, שנוצרו בשנים הללו סמוך על פני הלורד, איש המדע, אשר נסה בעזרת „הוכחות מדעיות" לבטל את יכלתה של ארץ-ישראל לקלט את בני-ישראל.

גם שר מושבות אחר, אף הוא מי שהיה ידיד הציונות בטרם שעלה לשלטון ומי שפזר שבחים למפעלנו המשחרר, גם רב את ריבנו מידי אחרים, בעוד אחרים ולא הוא נשאו בעול השלטון בארץ-ישראל,—גם מלקולם מקדונלד זכה אף הוא תנו במאמץ טוטלי של חיסול הציונות. את הקשיים, בהם נתקל הוא כשר מושבות בריטי, התימר הוא לחסל באופן רדיקלי דוקא ובדיקנות רבה. הוא לא חשק בפשרות, הוא התיטר לאבד את הכל, לחסל אחת-ולתמיד את השאלה „המטרידה", שהיא אמנם שאלת החיים או המות לעם היהודי, אך עומדת כשטן בדרך הביורוקרטיה הבריטית במזרח הקרוב, באותה דרך „מפורסמת" של שקיעה בחלום מתוק ויחסי ידידות עם מלכים אורינטליים. הוא רוצה לגמר עם הציונות הטרדיצית, המקלקלת לפקידים בריטיים גבוהים את עשית הפוליטיקה של שתית-קפה בחברת אפנדים לבנטיניים או את עריכת הסעודות המפוארות לנשפי הוללות, בהם נמכרים זכיונות, שתמורתם נכנסת לכיסי עשירים אחדים, החיים על שכם המוני הארצות הערביות.

ה„ספר הלבן" משנת 1939, אשר רצה לקנות את הערבים על חשבון העם היהודי, לא חסן את אנגליה בפני מרדו של ראשוד—עלי העיראקי, גם לא זכה את האימפריה בידיד ערבי אחד. בשעות המלחמה הקשות ביותר לבריטניה היה נאלץ צבאה לעסוק בדכוי מרד ערבי—עיראק ולקראת פלישת צבאות היטלר למצרים הכין העם המצרי קבלת פנים לבבית ביותר.

„חוק הקרקעות", שבריטניה ראתה חובה לעצמה לפרסם אפילו בשנת המלחמה הראשונה, לא הוסיף לבריטניה אף חיל ערבי אחד. שלשת אלפים הערבים, שבצבא הארץ-ישראלי, אף הם לא מערבי ארץ-ישראל באו; וגם אלה עקרו למעשה, עקרו גם עם נשקם. וזהו הרי כל השלל שקבלו מדינאים ברוטיים בוגדים בעד „הקרבן היהודי", שהגישו לעם הערבי.

ומן הצד השני: על אף ה„ספר הלבן", וחוק הקרקעות, אשר הפקירו את יהודי אירופה לבתי השרפה ותאי הגזים של היטלר, על אף כל זאת, עמדו היהודים בכל העולם והיהודים בארץ-ישראל כחומה בצורה לצד המעצמות הדמוקרטיות, כי היתה כאן שותפות נאמנה של עם, אשר בלי כל פקפוק והיסוס ראה את עצמו במלחמה לחיים ולמות עם אויבם המשותף של בריטניה ושלנו היתה זו שותפות של אינטרסים. שותפות אחרת הן אינה קימת כלל. עלינו להכריז זאת, באשר יש מי שבא להוכיחנו, שלמעשה לא היתה לעם היהודי ברירה אחרת, מאשר להיות בצדן של אלה, אשר נלחמו בהיטלר. עלינו להזכיר לכלם, שאף בן ברית אחד מבין עשרת בנות הברית לא נלחם כל עוד היתה לו ברירה לא להלחם, ואף אחד מהם לא נלחם לאינטרסים של מישהו בלבד. כל עם נלחם למען עניניו הלאומיים ואף על פי כן לא יעלה בדעתו של מישהו להעמיד בספק את חלקו של איזה עם, רק בגלל היותו שותף במלחמה הכללית מתוך נימוקים לאומיים „אנכיים" ו„צרים".

ברם, לגבי עמים אחרים. שותפים לנשק היתה קימת גם שביתת נשק בסכסוכים שביניהם אם לא הסכם מלא, הרי לפחות אי הפרעה לגבי חשותף היהודי גם זה לא חיה קיים. בשנת המלחמה הראשונה התפרסם „חוק הקרקעות". פליטים יהודים, פליטי-חרב מצאו את מותם במי חיפה בנסותם לעלות אל חופי המולדת, או טבעו במי הים השחור בדרכם אל הארץ. כל אלה קרבנות „הספר הלבן" היו. וגם את הרבבות האחרות, שאל אניות לא הגיעו, אלא נשחטו בידי תליני היטלר, יש לצרף למנין זה.

באירופה השתלבה חזית ובאירופה היהודית השתולל הטבח וארץ-ישראל היתה סגורה ומסוגרת ללא יכלת של הצלה ממשית לעומדים על החוף טול אחים טובעים, טבלי יכולת להושיט יד מצילה, דמם חישוב היהודי בעטיו של „הספר הלבן" ולכל צעקה ותרעומת היתה מוכנה התשובה הקלאסית: „הן מלחמה עכשו, כל עוד היא נמשכת אין לה סיח את הדעה מהתפקיד העיקרי—מהמלחמה הכללית".

לפני שנתיים בדרך מועידת טהרן התעכב וינסטון צ'רצ'יל בקאהיר. בפגישה עם עתונאים הוא השיב גם על שאלה בענין היהודים וארץ-ישראל. בעתונים ידועים נתפרסמה גם תשובתו: „חלקם של היהודים במלחמה ידוע, ועוד תנתן לברוטניה הגדולה החזדמנות להכיר בעזרה הזאת". אכן, את הכרת הטובה הגנו מרגישים למדי. המיניסטר הסוציאליסטי, ארנסט בווין הוכיח זאת בהודעתו בפרלאמנט...

ומה הלאה?!

הודעת בוין ברורה. זו בפעם הראשונה אף פרושים מיותרים. כונת הזדון גלויה לעין-כל. גם מאמץ אינו דרוש, כדי לגלות אותי זדון, הכל ברור!

אלא: ברור לנו, שבלי מלחמה טמש לא יחול שנוי לטובתנו. מלחמה עד חרטה עם ממשלת ה„ספר הלבן", מלחמה עד חרטה על הודעת בוין. גם אם ראש עירית תל-אביב טר

המשך עמוד 8

מלחמתנו.

מלחמת החופש של עמי אירופה גרמה לא רק לשינוי צורה, כי אם חוללה, כביכול, טהפכה ברוחות והחשקפות. תמורה אחרונה היא אשר שטשה בטהות יסוד לטלחמה זו. האומה הגרמנית התנגשה כבר פעם באידיאות שחוקעו לנו בשנת 1789, אידיאות המכריזות על החופש, שוויון האנשים והעמים. התנגשות זו יצרה תיאוריה, שנתמחשה ע"י חסול וחשטדת כל שוויון חברתי ושוויון מדיני של עמי אירופה. מלחמת חכליה כלפי החופש נתגלתה בכל מוראה בדור אחרון זה. דור וקרב היו מנת חלקם של כל עמי אירופה בתקופה אחרונה זו.

וחנה שוב ציו כל עם מתשבוצת העמים ומקרין באורו חמיוחד. רק עם אחד נשאר מבודד וחנה מחוץ למחנה. זהו העם הגרמני, שנשא בחבו את הרס העמים.

תמורת התחדשות העמים לא חלה על העם העברי. בעקר אשמה בכך מטשלת הפועלים האנגלית, שלא בטלה את הספר הלבן ולא פתחה את שערי הארץ.

היכן הוא מצפונו של תבל?

וכי זוהי התמיכה עבור כל תלאותינו? מפוית במסה התמימות, טמשיכה מפלגת הפועלים האנגלית לחמשיך את הפוליטיקה הקפיטליסתית, אימפריליסטית, שהיא התנגדה לה קודם.

לו היתה ליהדות יכולת ענקית של תגובת כח לגבי החוטאים. כלפיה, היה היחס אלינו משתנה בהחלט ובטח לא היינו אנוסים לעמוד כעני בפתח ולהתחנן, שיכירו בזכות קיומנו ויאפשרו לנו להתקים קיום הגון על אדמות, כפי שמתקימות שאר האומות.

אנו רוצים לשוב אל המולדת. זהו רצוננו חלוחט. מדינת עברית הבטיחה לנו אנגליה ע"י בלפור. ואנו הוכחנו, והישוב בטח חוכיח, שיש לנו הכשרון הארגוני, חוש למשמעת וסדר ורגש החובה הדרושים לכך.

אנו מוכנים לותר על כל טיני עטדות, שהשתרשנו בהן, בכדי לחיות יחד בארץ. רק בעזבנו את אדמת אירופה רוויה דמנו ונשתקע בארץ, גוכח, כי בעית קיומנו נפתרה. כמיהתנו חצורבת לארץ אבות לא תעבור למרות כל הצחרות של חמיניסטר לענייני חוץ, שהצחיר בפני בית הנבחרים.

חסבל והינון שעברו עלינו עוררו בנו את ההכרה המדינית. אנו נלחם עבור המגיע לנו—בית ומדינה יבנו לנו. לא יועיל לאנגליה ובשום כוח לא תכף עלינו הגירה לארצות אחרות. ואם יהגרו יחידים, הרי הרוב יאחז בארץ-ישראל, כי אנו קשורים לירושלים ואת מקומו של הירדן, אליו שוטפות דמעותינו, לא יתפוס שום נחר בעולם, יהא זה אמור או אמזונקה. שום כוח בעולם לא יעקר מלבנו את הרעיון הציוני-תקות התקוות, כי רק הוא מקימנו. כל אומה שואפת לחבטיח את קיומה. וכי רוצה הדמוקרטיה, שעם ישראל יותר על זה? אנו קשורים למכורתנו, נוף מולדתנו, בו ערש גבורתנו, ושמה נבנה גם את עתידנו. באם יש עדין קורטוב קשט בעולם, יש למלא את דרישותינו הצודקות. ובאם גם קורטוב מצפון אין לעולם, הקימו למעננו שוב את הכבשנים ותאי-הגז. לא נפשט שוב צוארנו לשחיטה. די בנינו ויצרנו וגלחמנו לזר. 6 מליונים קדושים צוו לנו: בית ומדינה תבנו לכם ואנו את צואתם נקים.

למרות הכל ואף על פי כן עלה נעל ולא נשמד בכבשונים כקדושינו.

ח-ין.

צו.

צו, אחי, צו:
קדימה, קדימה!
הנשר נשרף—
דם, יוע ודמעה.

שבר על שבר
רב הוא הפרץ,
מאחור — הקבר
לפנים — הארץ!

מולדת — לעם
תקום לעולם.
צו הוא הדם,
בנין — הנקם.

זוהר ותכלת —
מורם הנס
רצון — מאכלת
צו —ררוך כחץ —

צו, אחי, צו:
קדימה, קדימה!
גובר הלהב
שמאלה וימינה.

מצור כי חוצבנו,
לסלע נחיה!
ואם גם אוכובנו,
על אפם — נחיה!

בטוחה הרגל,
ונטויה היד,
גבורה — הרגל
ואמיץ הצעד.

רעם — השיר,
פלדה — הלב:
בנין לגביר
צרי לכאב.

קום, עמי, קומה!—
כוהו-הצו:
קדימה, קדימה,
עוד נחיה עם רב!

דוד ולפה.

סט. אוטילין,
30 לספטמבר 1945

מבט לאחור

כשמעלים אנו בזכרוננו את העבר, ז"א את זמן המלחמה, תוקפנו פחד. „פחד?" — שואל אתה. והגני עונה לך: „פחד אוחז אותנו מנופנו ומהזרם הכביר של הגורל". המלחמה הגדולה נסתיימה כדבעי למחוי. נשארת בחיים, וזה היה הכרחי. עליך לחשב, שכל מה שארע לך והתרחש מן ההכרח היה שזה יתרחש ככה. ובכן אם נשארת בחיים, אל תחשוב, אם יש בזה מן החיובי או השלילה. אומר אתה, שאינך רוצה בחיים, מפני שכל האנשים היקרים לך היו לקרבנות ונרצחו ע"י רוצחים. אינך רוצה בחיים, מפני „שמולדתך" ועסקיך נחרבו ונשארת עירומי? רואה אתה, יקירי, זהו מקור פחדך, הפחד מפני צלך אתה; הפחד מפני חולשתך! עכשו מבין שהנך בודד, מחוסר-כל ומוכרח אתה להתחיל את הכל מראשית, אינך מאמין בכוחותיך, שיעמדו לך לכוון את חייך!

ומשונה הדבר שאתה-האיש, שהיית גבור ועניק ביומי שעבודך, ימי סבל גדולים והקרבת קרבנותיך, נכנסת אל ההסטוריה של עמנו כגבור צנוע וסמל לדורות הבאים, הנך נסוג אחור במלחמת הקיום שלך לאחר השחרור. אין אתה יכול לענות לי, בשעה שהנני שואל אותך — מדוע?

אין אני שואל אותך, אלא אבאר לך מנין הופעה זו בחיים!

בשש השנים שחלפו חיית אחד העם. בתור פרט חיית כבר לפני זמן רב שביב טרע. הרשית לנהל אותך, וכוחך היה גדול למדי להתנגד לזרם, שרצה להטביעך. חיית יכול לחצות אז את חיים. אפילו בחלומך לא חשבת אז אודות „מעשים גדולים". האידיאל הגדול ביותר של עתידך היה — הצלת חייך. וכך צריך היה להיות, ויפה שנשארת בחיים. הגורל בחר בך בתור בא-כוח של תקופה שחלפה ופנתה מקומה לתקופה חדשה.

משונה ואכזר הגורל כאחד. הוא משרש בכדי לנטוע מחדש, הוא ממית, כדי להחיות. רואה אתה במתת עולמך הקודם ועליך להמשיך לבנות מחדש.

צעד ראשון צעדת ויש לך הרושם, שהנך בודד ואין בכוחותיך לבנות מחדש את חייך. רואה אתה את העולם דרך צהר בית הסהר שלך. תקופת חקצט עדין מהדהדת בך, אחיך העומד על ידך אינו אחיך. זהו אויבך, כי גם הוא אוכל לחם, שאתה כל כך חומדו. האנשים מסביבך הם המוניות חסרות-הערך, שמשחקים בהן. רואה אתה בכל יאוש ואבדן, ורוצה אתה להאמין כבר במלחמת עולם חדשה העומדת על חסף. אבל העולם נוחג כמנהגו. צריך לאכול, שלא למות ברעב. צריך להשתכר לצרכי מחיה. ובקשה להתקים על הצדקה חמחפירה. והנה שוב נזכר אתה בעסקי חניטו ומחנות ההסגר, כי שוב יחידי אתה במלחמתך על קיומך. ומתחוורת לך ארשת פניהם העכורה של חבריך.

העדר רגש החפש כופה אותך לדרך אחרי חמטון. תרדיפה אחרי חכסף טשלח אותך בתקוה, שזה ישרה עליך רגש בטחון, חפש ואי תלות. אתם חורג, כביכול, לשחרר את נפשך ברוחך אתה.

והנה בא אדם ושח לך על חדוש בחיים, על חוב כלפי העם, על אחדות, על מלחמה בעד מולדתנו, על אשרנו ואומר הוא, שאסור להסתפק רק בהוה ולא לחשב על „המחר". חושב הוא, שכסף ואוצרות הנם גם בעתיד, כמו שהיו בעבר, משענת קנה רצוץ. רוצה הוא בן אדם זה שתבין, שאדם מישראל צריך לקשר את חייו לחיי העם ולבנין הארץ. מדבר הוא אודות אחדות המפלגות שהוא צו השעה, אודות — איחוד.

מכל הנאמר אחת נחרת בזכרונך: חיית עד ראיה ובעיניך ראית מטש, שאחיך ואחיותיך, אמהות ואבות עם ילדיהם נשטדו בתאי-הגזים ובתנורי-חשרפה ואת זה צריך אתה לחרגיש היום. ואם נאמן אתה לעצמך, מרגיש כל אחד, שהקשר הנפשי בין בני עמנו נתחזק. יש לנו לכולנו אחים, שוב קבלנו אחיות ואמנו הארץ מחכה לבניה והעם רוצה לשמוח בבניו וגבוריו.

בואו, הסירו את כבלי הגלות מעליכם, השכיחו את זכרונות העבר העכורים מקרבכם והאמינו, שמעטסה זו נשארה בתאי-הגזים. חברים, עליכם להבין, שגם חיי העבר שלכם נשרפו. אחרת לא תתחילו מחדש. אין לכם צורך במעטסה של חבילות; זה מקשה על נדודיכם! הדרך האחת שנשארה מובילה אל העם ואין להם צורך בכסף. ואם מי שהוא זקוק לדבר מה, יעזור לו חברו הצועד על ידו בשורה אחת וברגל אחת. בראש הולך ח' חיים, כי הוא נעשה לסמל הודות לאומץ רוחו וכוחו, רצונו ואמונתו. ועל דגליהם כתוב: „אומץ, כוח, אמונה, רצון", ודבר אחד לא כתוב שם וזהו הקדוש ביותר שבנו, זהו הבלתי מבוטא, שאנו מכנים אותו בשם „חובה".

צריכים אנו לנהוג ככה, אם רוצים אנו להיות נאמנים לזכר הקרבנות היקרים לנו ורוחשים את הכבוד חראוי להם.

לכו בעקבות הגורל ובטחו, כי אין דבר נעלם מעינו ה' והוא מכוון את מהלך החיים. אתה תחיה וכולכם תחיו: עם ישראל חי! כבד את זכרון הקדושים והצטרף למחנה הצועד קדימה. בהצטרפך למחנה הרי מרגיש חנך, שאבן נגולה מעל לבך ושפת דם מלבבך זורמת לעינין, כדי לגשר כדמעה על אדמת גרמניה הארורה והמנואלת — ותהי כדמעה אחרונה של עמנו. רואה אתה את אחיך על ידך, ואתה, המלך בעל המליונים, אתה בוכה בשעה שאחיך צועדים בנאון בדגלם המורם, ושירים על שפתותיהם. בשעה זו מבין אתה ונוכח, שאת בדידותך לא היה מפיג אפילו כספך, ומה מאושרים אלה, שבלבם מפכה אהבתם לעמם ולארצם. נראה לך, שחכסף הפך שוב לעבד.

משליך אתה ממרומי גשר את כספך המאום אל המים ומרגיש אתה, שרק עתה יצאת לחפש. מי הזרם שרים: „עם ישראל חי" ובאזניך מצלצלת ה„קדימה".

רוצה אתה לחספח אליהם.

העבר מקשר אתכם.

העתיד המשותף מחכה לכם.

ומוכרח אתה לדעת, שה„איחוד" אינו ענין של מפלגות, אלא הנשמת החלום הקדמון של עמנו. וגם אתה אינך מדבר על חובה, אלא מצטרף להמון החלוצים, כדי לעצב את תקופת עמנו היפה ביותר, תקופה-בה אנו מצווים על האיחוד.

וכשמעלה אתה בזכרונך את ימי העבר, נראים חם לך רחוקים מרחק גדול ואינם מעיקים בכבדם הנורא עד כדי חניקה.

נחפכת לאדם אחר. קשר חוק קים ביניך וחבריך. נלחמים אנו עבור עתיד עמנו עד הנצחון הגמור.—

באיחודנו זה יראה אותנו העולם כמנצחים או נוועים.—

גד בק.

ומה הלאה?

סוף מעמוד 5

רוקח יביע את אמונתו, „שמאורעות לא יהיו יותר בתל־אביב"— ספק הוא, אם הנוער הארצי — ישראלי ישמע בקולו. וגם ספק הוא, אם המוני הישוב יראו כתפקידם את השטירה על השקט בארץ ישראל, בזמן שגרון הונף על ראש = שארית הפליטה היהודית באירופה. גם העבודה, שהמדיניות האנטי־ציונית מבוצעת בידי פועלים, לא תמנע את המוני הפועלים בארץ ישראל ממלחמה עד הסוף.

כי המדיניות האנטי־יהודית של ממשלת הפועלים באנגליה נפל תפול במלחמה האקטיבית של המוני הישוב והנוער הארץ־ישראלי בראש וראשונה.

בית: ברור לנו, ששארית הפליטה לא תשקט ולא תנוח. ולא ישקט הנוער, שנשאר באירופה, לא ישקט הנוער החלוצי, נוער זה אמון על סכנות. ביערות ביתי הפרטיזנים, במלחמת הגיטאות ובתי המחתרת חושל כשר חדש, חושל אופי של איש מלחמה עז, אשר אינו נרתע בפני קשיים וסכנת נפשות, שגבולות אינם גבולות בשבילו ומשמרות של שוטרים וחיילים אינן מעצור בדרך ביצוע תכניותיו. הוא יעלה! הוא ימצא את הדרך לעליה, גם בידעו, שבחופי ארץ־ישראל עומדים חיילים, מוכנים עם כידוניהם, גם בידעו, שחלק ממנו יפל בקרב על עליה.

גימל: ברור לנו, לכלנו הפעם—כי כל עוד לא תבוא הכרעה בגורל ארץ־ישראל, לשוא תהיה מלחמתנו לעליה חפשית לגלית. בחדשים האחרונים רכזה התנועה הציונית את תביעותיה בנקודה אחת: 100.000 סרטיפיקטים, זו הדרישה הועלתה גם באגרות ובמברקים שבין הנשיא טרומן וראש המיניסטרים אטלי.

חן על סרטיפיקטים בעיקר נתקבלו החלטות בכל הכנוסים היהודים בזמן האחרון. הדרישה ל„מדינה יהודית' הועברה למקום שני. את מאת אלף הסרטיפיקטים בשביל „שארית הפליטה", הנמקה ברעב ובחסר־כל, תבענו מטטשלת הפועלים, אולם שאלת העליה חדלה כבר מזמן להיות שאלה בפני עצמה, היא אינה תלויה אפילו ברחמנות פילנטרופית על פליטים מחוסרי בית.

פליטים מחוסרי בית? ועדות אנגלו־אמריקאיות תבדוקנה את השאלה בדיקה כפולה: 1) אם הפליטים רוצים לעלות לארץ ישראל דוקא, 2) אם ארץ־ישראל מוכשרת לקבל מאת אלף פליטים עניים, דוקא — פליטים מחוסרי בית? — אולי יסדרום באירופה?...

שאלת העליה אינה שאלה בפני עצמה; היא שאלה פוליטית, היא הקובעת, היא תלויה בהכרעה אחרת, קודמת: ההכרעה על גורלה של ארץ־ישראל. בלי הכרעה פוליטית כזאת גם 50.000 סרטיפיקטים לא יהיו לנו.

נקודת הכובד, איפוא, תצטרך לחזר אל מלחמה עבור מדינה יהודית לאלתר. אם תהיה מדינה יהודית, גם עליה חפשית תהיה לנו!

למודי נסיון אנו. אך אנו כבר התגברנו על פאספילדים ועל מקדונלדים. הם שוכנים כבוד בדירותיהם הפרטיות וב־קלובים האריסטוקרטיים. קולם אינו נשמע יותר.

אנו נתגבר גם על מסטר ארנסט בווין.

דרכנו ברורה עכשו יותר ומלחמתנו עד הסוף תטשך עד הנצחון הציוני השלם.

בתנועה.

בקשר עם הצהרת המיניסטר לעניני חוץ בווין על הפוליטיקה הבריטית בנוגע לא"י, התקיימו אספות־מחאה המוניות בכל המחנות. בהן השתתפו חברי המרכז והחנ־הגה הראשית של „נחם", והפגנות־עם לפני המוסדות הממשלתיים.

בהפגנות נמסרו לב"כ השלטונות ההחלטות שנתקבלו באספות־המחאה.

בהפגנות והאספות השתתפו כמעט כל תושבי המחנות.

בנקודות אחדות התקיימו ג"כ אספות־נוער בהשתתפות שליחי ההנהגה הראשית ונתקבלו החלטות מתאימות.

גיילינגן (איזור צרפתי).

כ־ 18.11 נפתח באופן הגיוני קיבוץ הכשרה בגיילינגן, במסיבה החגיגית שהתקיימו באי־כוח המרכז, ועדת־ההכשרה וההנהגה הראשית, ב"כ השלטונות הצרפתיים, הרב הצבאי קפט. מונהייט ואורחים משביציריה ביניהם—ד"ר שפס וד"ר פונר.

את המסיבה פתח הקפט. מונהייט (צרפתית), שברך את האורחים והסביר להם את הפקידו של הקבוץ. הה' שנץ דבר בשם מזכירות הקבוץ והדגיש במיוחד את הפקידו של הנוער החלוצי בשעה זו, בעת המאבק הפוליטי. שליח הה"ל הה' משה ברך בשם הה"ל. הסקציה הדרמטית של הקבוץ הציגה מחזה בשם „אהמול, היום ומחר". המסיבה ננעלה בשירת התקוה.

לרגלי פתיחת הקבוץ בגיילינגן התקיימה במקום פגישת מדרכים וב"כ הנ־קודות של האיזור הצרפתי (הגליל). בפגישה השתתפו משלחת מהמרכז בהרכב הה"ח א. מלמד, ח. אלכסנדרוביץ, גד בק ובן־יוסף (הה"ל) והד"ר רכטמן — ב"כ המרכז בגליל, ב"כ המוסדות הציונים משוויץ, ביניהם ב"כ „הלוץ", המשרד הא"י, ב"כ הג'וינט־מרח פלג וכו'.

בפגישה דברו על המצב החמרי בקבוצים, ארגון וחיזוק הפעולה הציונית במקום. החלט לארגן מזכירות גלילית בקנטנין. למזכירות נבנסים ב"כ הקבוצים בביכרך, גיי־לינגן, ברגנט, קונסטנץ, וורדן־בד וכו' ובא—כוח הה"ל הה' משה.

החלט להתחיל בפעולה הסברתית וארגונית באיזור הצרפתי ולהדק את הקשר עם המרכז.

מחלקת התרבות שע"י המרכז וההנהגה הראשית של „נחם" הוציאה „אוסף־חומר" ג' על מבנה ההסתדרות הציונית ב„אידיש" ושירון (משירי ארץ־ישראל).

ביום 25.11 התקיימה בפרנוולד פגישת מדריכים. דו"ח מיוחד בעיתון הבא.

מחלקת התרבות שעל יד המרכז וההנהגה הראשית של „נחם" קבלה במשך הזמן מספר קבוץ של ספרי קריאה ולמוד. הספרים האלה יועברו לכל הנקודות באופן יחסי למספר החברים.

לפי הידיעות האחרונות מפרנוולד, עומדות שתי חבורות של ילדים הלומדים בבית־הספר השונים להתאחד וליצור את חבורת הנוער הראשונה של „נחם".

הקיבוץ „מעפילים II" עבר מלנדסברג לפלדפינג, יחד עם זה הושבים על הי־זוק התנועה הקבוצית במקום ועל האורגניזציה החבה של העבודה הציונית.

בגרייפנברג עיי לנדסברג עלה בידי המרכז להשיג נקודת הכשרה. הנוער מלנדסברג (המאורגן בקבוצים וקננים) הורג לעבור לחות־ההכשרה.

ב־ 16.11 נפתח הקבוץ הדתי הראשון של „נחם" בפרנוולד. קבוץ דתי שני עומד להפתח בלנדסברג, איפה שהחברים הדתיים של „נחם" בינתים מאורגנים בבתת „עקיבא" ע"י הקן.

בגרמיש־פרטנקירכן נוסד קן. שם נעשו כל ההכנות לפגישות קבוצים בחדשי החרף הבאים. בסביבת גרמיש נוסד קן במיטנוולד ובוולהיים.

בעת הבקורים האחרונים ממשם ועדת ההכשרה, מחלקת הארגון והחנהגה הרא־שית הוקמו הרבה סניפים וקננים חדשים. בעיקר ניכרת אקטיביות גדולה בבוריה העל־יונה. נוספו סניפים חדשים כגון: ארדינג, אלטעטינג ופרייליסינג. מבוריה התחתונה ומפרנקוניה מגיעות בשורות טובות. עומד להוצר קבוץ חדש בווייד ובכמברג. בבייריוט, שזה עכשו נוצר שם קבוץ הכשרה ראשון „גאולים" מהארגן כבר קבוץ הכשרה שני. בנקודות הקטנות יותר נוסדים מדי שבוע סניפים ציוניים.

בשבועות הקרובים עומדת מזכירות המרכז וההנהגה הראשית של „נחם" לחלק כרטיסי חבר לחברי ההסתדרות הציונית האחידה של שארית הפליטה בגרמניה ולחברי תנועת „נחם" בקבוצים ובקבוצים.

בקשר עם זה מודיעים המרכז וההנהגה הראשית על דבר גיום אחרון של כל הרשימות בשטה עליה, הכשרה וארגון עד ה־10 לדצמבר ש. ז.

ברכת מזל טוב לבבית לח' נ ח, קבוץ „בנתיב" לנדסברג
להולדת הבת
דוד טרנר, דב קנן.

יצאה לאור בדפוס „אונזער וועג"